

[Hørt Petersen.]

mod det indgåede forlig, er af en helt anden karakter og har et helt andet udgangspunkt end den modvilje, som vi har hørt fra fremskridtspartiets og det konservative folkepartis side. Socialistisk folkeparti er selv af den opfattelse — vi fremførte det synspunkt under valgkampen — at en kraftig forbrugsudvidelse er nødvendig for at imødegå arbejdsløsheden. Det burde efter vores opfattelse være sket for længe siden, langt tidligere på året. Vi skal derfor ikke klandre regeringen for, at den spillede ud til korttidsforanstaltninger, som gik ud på en sådan forbrugsudvidelse, og når det kommer til afstemningen om disse forslag, så agter vi, som vi hele tiden har givet udtryk for, at stemme for en række af dem, selv om det desværre nok ikke er så mange, som vi oprindeligt havde tænkt os, idet nogle af dem har undergået meget betydelige forringelser som følge af, at regeringen accepterede hr. Poul Hartling som en slags skyggestatsminister. Men lad det være. Nu er der lejlighed til at drøfte den langsigtede politik, og det er her i dette spørgsmål, den socialdemokratiske mindretalsregerings og vore veje for alvor skilles.

For det første synes jeg, at det ligesom ligger bag meget af det, som er sagt og gjort fra regeringens side og accepteret fra dens side, at man har anlagt nogle relativt optimistiske vurderinger af den krise, vi er inde i. Ganske vist hører jeg også andre toner nu og da fra nogle af forligspartierne, men jeg mærkede mig, at da statsministeren den 8. september indledte denne samling, da sagde han (sp. 7555):

„Der er nu mere klare tegn på, at den internationale nedgang virkelig har nået bunden, selv om udviklingen ikke er helt entydig.“

Der er tværtimod tegn på, at den internationale udvikling endnu ikke har nået bunden. Det er det, entydigheden peger i retning af, og så er det simpelt hen en letsindig optimisme eller også noget, man gør for at kunne bruge det som led i en politisk argumentation, at komme med en betragtning om, at nu endelig ser det ud til, at bunden er nået. Det er den måske, men det er den i hvert fald ikke, hvad konjunkturerne angår.

På samme måde lagde statsministeren dengang, og det gør de øvrige forligspartier vel også, en naiv tro på fællesmarkedet for

dagen. Statsministeren sagde den 8. september (sp. 7555):

„Samtidig kan vi rapportere. . .“ — det lyder som en hel fanfare, nu kommer vi og rapporterer — „ . . at i landene inden for Det europæiske Fællesskab er der en enig indstilling i retning af, at medlemslandene må føre en politik, som har det fælles sigte at styrke den økonomiske aktivitet.“

Jeg havde lyst til at sige: hr. statsminister, men han er her ikke; der er forhåbentlig andre, som så vil meddele statsministeren det, hvis han ikke ved det. Han kan i dag læse rapporter fra mødet i forbundsdagen i Vesttyskland i går, hvor man lagde planerne for en kontraktiv politik, altså for en pengeopsugning og ikke en pengeudpumpning. Berlingske Tidende meddelte i forgårs, tror jeg det var, at den smule udpumpning, man har foretaget i Vesttyskland, ikke er for noget at regne i forhold til, hvad vi gør i Danmark. Det drejer sig i Vesttyskland om 13 mia kr. oversat til danske penge. Da Vesttyskland har 12 gange så mange indbyggere som Danmark, så skulle man, hvis man skulle sammenligne med de danske 5 mia kr., man vil pumpe ud, op på 60 mia kr. i Vesttyskland, men man holder sig nede i en helt anden størrelsesorden. I procent af bruttonationalproduktet foretages der her en udpumpning på ca. 3 pct., i Vesttyskland på 0,6 pct.

Sandheden er, og det synes jeg også man skulle se i øjnene, at alle de smukke ord om fællesmarkedet som solidaritetens trygge havn er dementeret af realiteterne. Hvert EF-land fører i øjeblikket sin egen økonomiske politik, og det er forkert af statsministeren at hvile sit hoved til en hovedpude, som hedder EF, eller foregøgle Danmark, at vi kan gøre det. Hvis man er EF-tilhænger, burde man være overmåde deprimeret over denne situation, og jeg vil indrømme, at selv om jeg ikke er EF-tilhænger, så synes jeg også, at det er deprimerende, for det ville være en fordel — EF eller ikke EF — om de store industrilande førte nogenlunde den samme politik imod krisen, altså gik til angreb på krisen. En kendsgerning er, at det mest afgørende industriland i Vesteuropa, Vesttyskland, fører en politik stik modsat den, der lægges op til i Danmark, en politik, hvorved man eksporterer krisen til andre lande, bl. a. til Danmark.